

Alles slaat op, alleen de maag gratis !

Ik hoor het nog dagelijks: *“Euro’s niet omrekenen in oude Belgen, niet doen, maak u zelf niet ongelukkig...”* Maar ik kan het niet laten, wie ook niet? Worden we daar ongelukkig van? Ik toch wel en ik ben zeker bewust dat we beetje bij beetje uitgeschud worden. Onze portemonnee toch!

Terug in de tijd... ook iets wat niet meer mag maar ik doe het toch: de jaren vijftig. Iedere morgen trok mijn moeder haar portemonnee open, nam 10 frank en stuurde mij naar bakker Coningske om een brood. Een wit en dat was het, want veel keuze was er niet: wit of bruin. In het winkelke zag ik alleen brood. Brood en roddelende madammen. De zondag of op bestelling lagen er sandwiches, mastellen, boterkoeken, melk- en rozijnenbrood en een paar seizoenstarten met aardbeien, appels, kersen... Zes frank tachtig voor een brood, een goed brood met krokante korst en zijkanten om onderweg een pluk uit te halen. Zalig! De rest ging terug in het grootste goed van ma. Haar portemonnee!

Tegenwoordig staan er twintig soorten brood, koeken en taarten - 7 op 7 - met prijskaartjes om te duizelen maar het is te nemen of te laten. Op mijn plechtige communie kreeg ik mijn eerste portefeuille. Iets wat mij mijn ganse leven zou achtervolgen, dat lederen kluisje wat zeker niet mag gestolen of verloren worden. Altijd binnen handbereik. Iets waar iedereen meerdere maal per dag onbewust naar grijpt met de gedachte: "Heb ik ze nog?" De kleermakers van weleer vroegen niet alleen links of rechts maar ook: "*Waar steekt gij uw port...?*" Kwestie van de ruimte van de binnen- en achterzakken. Zo waren er duizenden zaken die vanzelfsprekend waren, die een eerlijke prijs en waarde hadden en bij benadering gekend. Alleen de maag sloeg regelmatig op.

Anno 2022 verkrampen de magen al vele jaren want sinds de invoering van de euro is alles, maar dan ook alles opgeslagen met een regelmaat die bijna dagelijks te noemen is. Betalen met munten en briefkes is deskundig aan de kant geschoven. Geen portemonnee of portefeuille meer nodig die visueel liet merken hoeveel er nog voor handen was. Ouderwets, maar voor velen een veiligheid.

HET BANKKAARTJE heeft dit allemaal over genomen, gemakkelijk, handig, altijd geld bij... Niets dan voordelen? Mijn gedacht, vier cijfers en het is betaald. Tot het plots piept; de bankportemonnee is toe... problemen! Eén nadeel van het voordeel. Straks of nu al mogen we dat ook bij onze portemonnee of portefeuille in de schuif leggen want alles kan ook al via het smartphoontje... Op voorwaarde dat het bij de hand is, of beter in de hand is, niet

kapot is of gepikt of verloren want dan ben je plots 'sans papier' en bankroet voor een tijdje, hoho.

Het swingt de pan uit en steeds horen we de dezelfde redenen van deze zogezegde legale woekerpraktijken en georganiseerde diefstal: Europa, corona, oorlog, droogte, wateroverlast... en daar staat ge dan als 'melkkoetje' met een steeds kleiner uierke, hoho . Tussen haakjes, om terug te komen op dat brood, het kost vandaag 104 oude Belgen, morgen € 3 want de rekkerkes zijn opgeslagen. Rekkerkes??

Die zijn toch al lang afgeschaft omdat het brood te lang vers bleef? Jaja, maar in Rusland gebruiken ze die nog om raketten af te schieten naar het schijnt. We zijn beter dat we er eens om lachen, bleiten is waterverkwisting!

Moeten we niet blij zijn dat we toch nog onze hobby hebben die ons ook meer kost maar waar we toch nog de nodige controle over hebben. Het gros van de liefhebbers heeft alles nog van in de 'goedkopere tijd' en heeft er zorg voor gedragen. De kweek is niet goedkoop en wispelturig, maar met wat economisch inzicht toch nog betaalbaar. De vogelvoeding is het enige dat in handen is van de 'opslagers'. Maar vinkeniers zijn vindingrijk, eens meer en harder blazen!

Moeten wij ons niet afvragen: is de € 2 of € 2,50 inleg nog voldoende om de deelnemers te belonen met een aanneembaar bloemeke? Zijn de naturaprijzen nog betaalbaar? Staat ook de lokaalhouder niet met het mes op de keel en moeten de pintjes meer kosten? Sponsors, bestaat dat nog? Ik ken maar één antwoord: wij kunnen dit allemaal oplossen op voorwaarde dat we met elkaar praten, overleggen, de zaken benoemen en naar een gezamenlijke oplossing zoeken. Niet straks, maar nu!

Ik val misschien in herhaling maar ooit zei mijn peet: "Wij gaan geen oorlog meer mee maken maar gans ons leven één betalen." En ja het is zover. De ouderen onder ons beseffen goed wat er gaande is. Voor de jongeren is het nieuw en hun focus ligt op heel andere zaken. Want hun leven is nog maar begonnen en hopelijk kunnen ze later ook terugkijken op leuke, eenvoudige, stres loze, goedkope, eerlijke gebeurtenissen als de onze.

Om het af te leren: speelvogel Rikske wou 'de wandelende portemonnee' eens toepassen. Hij nam deze van zijn moeder die meer leek op een mini-sacoche, een fijn koordje en

deponeerde deze onder de middagpauze aan de rand van de straat en stak zich weg achter de haag met het trekdraadje in de hand. Na een tijdje passert een fietser, deze ziet de portemonnee liggen, stopt, Rikske trekt als een volleerde vogelvanger aan het koordje maar... de portemonnee is zo zwaar dat het koordje breekt.

De man heeft niets gemerkt en neemt de geldbeugel mee naar de champetter. Samen maken ze hem open, zien dat hij van Lisette is en de champetter belooft deze naar haar te brengen. Hij bedankt de eerlijke vinder twee maal, éénmaal voor zijn eerlijkheid en de tweede maal voor...?

U moet weten dat dit alles plaats vond in de tijd dat er een grote rivaliteit was tussen Rik Van Steenbergen en de opkomende vedette Rik Van Looy, 1958 ...

Champetter Leon was super-fan van Rik I. Gilbert, de man van Lisette en pa van Rikske, bezeten van de jonge Rik II en wekelijks waren er aanvaringen op de koers tussen de twee supporters. Iedere keer als Gilbert om 17 u voorbij het gemeentehuis fietste, riep hij: *“Ahoé Van Steenberge.”* Leon stouf iedere keer buiten met zijn contrentieboekje in de hand, maar daarbij bleef het. Nu echter zag de champetter de kans om Gilbert terug te pakken zonder in beeld te komen. Hij nam een handgetekende foto van zijn idool uit zijn schuif en stak deze goed zichtbaar in de portemonnee van Lisette. Om 16 u stond hij aan de school en gaf deze aan Rikske die al de hele namiddag aan het bleiten was. Wel moest hij hem aan zijn pa geven bij thuiskomst en niets zeggen tegen zijn ma. Om 17 u riep Gilbert opnieuw: *“Ahoé ...”* maar Leon kwam niet buiten gestormd. Raar, dacht hij. De overhandiging gebeurde zoals afgesproken en pa deed binnen de portemonnee open. Bij het zien van de foto kwam er een reeks vloeken. Rikske kroop achter de zetel, ma begon te bleiten want zij wist van niets. Gilbert ging door het lint en riep: *“Lisette, had het nog n'en voetballer geweest dan kon ik het nog begrijpen, maar Van Steenbergen, ga maar terug naar uw moeder...!”*

Rikske wist dat hij moest ingrijpen want bij zijn grootmoeder aten ze twee maal per week spruiten en hij vertelde het hele verhaal van de truck met de portemonnee onder de middag, het koordje dat brak, de champetter aan de school en alleen aan pa geven. Even was het stil, tot pa beseftte dat hij in de val van Leon was gelopen. Hij veranderde het geweer van schouder, sprong op zijn vélo en reed al vloekend naar het gemeentehuis waar Leon juist buiten kwam. Hij zag en hoorde Gilbert naderen en sprong vol paniek op zijn dienstfiets. Zeven maal zijn ze achter elkaar rond het dorpscentrum gereden... De hele

gemeente stond buiten te supporteren. Aan het vinkenlokaal hebben ze snel een streep getrokken en de winnaar was... de cafébaas.

Neenee, alles is goed gekomen. Met een goed stuk in hun kraag hebben ze besloten van op hun koerspetjes alleen nog 'RIK' te zetten, hoho. U ziet het, alles heeft een oplossing!

Oei, ik moet weg. Ze zeggen net op de radio dat er een ongeval is gebeurd op het rond punt Kuurne aan de 'afslag A.Vi.Bo.'. AFSLAG? Allen daarheen!!

Lucien van Gent